

על
הפרשה
ועניני
דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש

עם
פרוש

תיקוני דור חלק א		
יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	כב ע"א	שמואל-שמו
שני	כב ע"ב	שמואל-שנה
שלישי	כג ע"א	שנה-שסב
רביעי	כג ע"ב	שסב-שע
חמישי	כד ע"א	שע-שעו
שישי	כד ע"ב	שעו-שפג
שבת	כה ע"א	שפג-שצב

לשביעית שיעורי עמוד היומי
- ברשה"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 348 | פרשת דברים תשפ"ה

יח"ל בעזרה שית"ע
בית הזהר "מתוך מדבש" תר. 5315 ירושלים

מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאוֹהֲבָם הִנָּאֵמָן וְדַפַּק עַל לִבָּם לְעוֹרָרָם לְתִשְׁוּבָה

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל בכמה ויפוחין, (דף רפז ע"ב) בכמה קטטין, דכתיב (דברים א א) אלה הדברים וגו', (שם ט כד) ממרים הייתם וגו', (שם פסוק ח) ובחורב הקצפתם וגו', הדא הוא דכתיב (שיר ה ב) דופק.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל, ברחימותא הוו כל מלוי, דכתיב (דברים ז ו) פי עם קדוש אתה ליהו"ה אלהיך ובך בחר יהו"ה אלהיך להיות לו לעם וגו', (שם יד א) בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, (שם ד ו) ואתם הדבקים ביהו"ה, ועל דא (שם כו י) ושמעת בקול יהו"ה אלהיך, (שם ז ח) פי מאהבת יהו"ה אתכם, הדא הוא דכתיב (שיר ה ב) פתחי לי אחותי רעיתי.

מתוך מדבש

מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּאוֹהֲבָם הִנָּאֵמָן וְדַפַּק עַל לִבָּם לְעוֹרָרָם לְתִשְׁוּבָה

קול דודי דופק, דא משה דאוכח להו לישראל, זהו משה שהוכיח את ישראל תמיד על קיום התורה, בכמה ויפוחין וגם התופח עמהם בכמה ופוחים כשהתלוננו על הקדוש ברוך הוא, (דף רפז ע"ב) בכמה קטטין וגם היה מתקוטט עמהם בכמה קטטות, דכתיב אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל, והיה מוכיח אותם על כל מה שעשו במדבר, ועוד כתוב ממרים הייתם עם ה' מיום דעתי אתכם, ועוד כתוב ובחורב הקצפתם את ה' ויתאנף ה' בכם להשמיד אתכם, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב קול דודי דופק פרוש כאיש המכה בדלת כדי שישמעו ויפתחו לו, וכאיש הדופק על לב חברו ומעוררו לשוב, כך משה הוכיח את ישראל.

ועם כל דא דמשה אוכח להו לישראל ועם כל זה שמשה הוכיח את ישראל, אל תחשב שהיתה תוכחתו בכעס והקפדות, אלא ברחימותא הוו כל מלוי כל דבריו היו דברי אהבה וחבה, דכתיב כמו שכתוב כי עם קדוש אתה ליהו"ה אלהיך, ובך בחר יהו"ה אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על פני האדמה, ועוד כתוב בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, ועוד כתוב ואתם הדבקים ביהו"ה אלהיכם חיים כלכם היום, ועל דא ועל זה נאמר ושמעת בקול יהו"ה אלהיך פרוש בקול מוסריו ותוכחותיו, ואל תחשב שמשנאה מוכיח אתכם, לכן אמר הכתוב כי מאהבת יהו"ה אתכם וגומר, הדא הוא דכתיב זהו שכתוב פתחי לי אחותי רעיתי שהוא לשון חבה, כי משה דבר אל בני ישראל כמי שמדבר לאוהבו הנאמן.

(דף רפז ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך טו עמ' שפג)

הַמִּסְפָּר בִּשְׂבָחוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ צָרִיף לְבָרְכוֹ

תָּא חֲזִי, הָאִי מָאן דְּאָמַר שְׂבָחָא דְחֻבְרִיָּה, דְּבִנְיָ, אוּ דְמִמּוֹנִיָּה, בְּעֵי לְבָרְכָא לֵיהּ, וְלֹאֲדָאָה עֲלֵיהּ בְּרָכָאן, מְנַלָּן, מִמַּלְשָׁה, דְּכֻתִּיב (דברים א' י) וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב, לְבִתְרַמָּה כְּתִיב, יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פַּעַמִּים וָגו', תֵּרִין בְּרָכָאן הוּו, חַד, יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם וָגו', הָא חַד, לְבִתְרַמָּה וִיבְרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם, לְאֹדָאָה עֲלֵיהוּ בְּרָכָאן עַל בְּרָכָאן.

הַפּוֹרֵשׁ מִן הַתּוֹרָה הָרִי זֶה פּוֹרֵשׁ מֵעֵץ הַחַיִּים

פִּתַּח וְאָמַר, (דברים ב' ו) כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרָכָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו יָדַע לְכַתֵּף וָגו', (שם ח טו) הַמּוֹלִיכָה וָגו' נָחַשׁ שָׂרָף וְעִקְרָב וָגו', נָחַשׁ שָׂרָף לָמָּה הָכָא, אֲלֹא לְקַחַת עוֹנָשָׁן מִיִּשְׂרָאֵל כָּל זְמַן שְׂמִתְפָּרְשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים, דְּכֻתִּיב (שם ל ב) כִּי הוּא חֲטִיף וְאוֹרֵף יָמֶיךָ.

לְפָנֵי בְּנֵי עַמּוּזָן הָיוּ יִשְׂרָאֵל מִתְחַזִּים בְּאַחִים מִמֶּשׁ

אָמַר רַבִּי אֲבָא, מֵאִי דְכֻתִּיב (דברים ב' ט) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלֵי אֵל תֵּצֵר אֶת מוֹאָב וְאֵל תִּתְּנֶנּוּ בָּם

מִתּוֹק מִדְּבַשׁ

עֲלֵיהוּ בְּרָכָאן עַל בְּרָכָאן לְהוֹדוֹת עֲלֵיהֶם בְּרָכוֹת עַל בְּרָכוֹת, וְהֵם שְׁנֵי דְבָרִים, אֶחָד לְבָרְכָא אוֹתָם, וְהַשְּׁנִי, הוֹדָאָה עַל הַבְּרָכוֹת, (וְהַשְּׁנִי מִפְּרָשׁ שְׁמַלְט "לְאֹדָאָה" פְּרוּשׁ לִזְרֹק וְלִהְיוֹת עֲלֵיהֶם בְּרָכוֹת) (במדבר דף ק"ז ע"ב, ובבאורייתו כרך יב עמ' ח)

הַפּוֹרֵשׁ מִן הַתּוֹרָה הָרִי זֶה פּוֹרֵשׁ מֵעֵץ הַחַיִּים

פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר לְפָרֵשׁ מֵה שְׂכָתוֹב כִּי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּרָכָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָיו, יָדַע לְכַתֵּף אֶת הַמְּדַבֵּר הַגָּדוֹל הַזֶּה, וְכָתוֹב עוֹד הַמּוֹלִיכָה בְּמִדְבָּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא נָחַשׁ שָׂרָף וְעִקְרָב וָגו', נָחַשׁ שָׂרָף לָמָּה הָכָא לָמָּה מְסַפֵּרֵת לָנוּ הַתּוֹרָה שֶׁהִיא שֵׁם נָחַשׁ שָׂרָף, אֲלֹא לְקַחַת עוֹנָשָׁן מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵי נָחַשׁ שָׂרָף כָּל זְמַן שְׂמִתְפָּרְשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים שֶׁהוּא הַתּוֹרָה דְּכֻתִּיב כִּי הוּא חֲטִיף וְאוֹרֵף יָמֶיךָ.

(שמות דף יז ע"ב, ובבאורייתו כרך ה עמ' קעו)

לְפָנֵי בְּנֵי עַמּוּזָן הָיוּ יִשְׂרָאֵל מִתְחַזִּים בְּאַחִים מִמֶּשׁ

אָמַר רַבִּי אֲבָא, מֵאִי דְכֻתִּיב מֵה שְׂכָתוֹב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלֵי, אֵל תֵּצֵר אֶת מוֹאָב וְאֵל תִּתְּנֶנּוּ בָּם מִלְחָמָה

הַמִּסְפָּר בִּשְׂבָחוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ צָרִיף לְבָרְכוֹ תָּא חֲזִי, הָאִי מָאן דְּאָמַר שְׂבָחָא דְחֻבְרִיָּה בָּא וְרָאָה, מִי שְׂמִסְפָּר שְׂבָחוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, כְּגוֹן שֶׁהוּא חָכֵם גָּדוֹל וִיפָה תֹאֵר וְאִישׁ מְצֻלָּח וְכֹדוּמָה, דְּבִנְיָ אוּ שְׂאֹמֶר שֵׁשׁ לוֹ הִרְבֵּה בְּנִים טוֹבִים, אוּ דְמִמּוֹנִיָּה אוּ שֵׁשׁ לוֹ מְמוֹן הִרְבֵּה וְעִשְׂרוֹת, בְּעֵי לְבָרְכָא לֵיהּ צָרִיף לְבָרְכוֹ מִצֵּד הַחֶסֶד שְׂבִימִין, וְלֹאֲדָאָה עֲלֵיהּ בְּרָכָאן וְלִהְיוֹדוֹת עַל הַבְּרָכוֹת מִצֵּד הַהוּא שְׂבִשְׂמָאֵל, לְהוֹדוֹת שֶׁשְׂמָאֵל גַּם בֵּן תּוֹדָה עַל הַבְּרָכוֹת, (וְלִכְּנָן פְּתוּחַ פְּתִיב פְּתִיב פְּתִיב וְהוֹדָאוֹת יַחַד, וְכֵן פְּתִיב בְּנִימָה הַמּוֹן, בְּנִימָה רַשׁוֹנָה, הֵן אֵת הַעוֹלָם כֻּלּוֹ "בְּחֶסֶד", וְנִרְכָּה שְׁנֵי, פְּתִיב "נִרְכָּה" לָהּ, שֶׁהוּא כְּהוֹדָה, כִּי הִנֵּה טָרֵם שִׁימָנָה הָאֵדָם שְׂבָח חֲבֵרוֹ, הוּא מִתְקַיֵּם בְּשִׁלּוֹ, וְחִילּוֹ וְהוֹנּוֹ פוֹרָה מִשְׁרָשׁוֹ הַעֲלִיּוֹן, וְאִין כַּח בְּחִיצוֹנִים לְהַאֲחִזּוּ בּוֹ, וְכִשְׁזָה מִסְפָּר בִּשְׂבָחוֹ, מְעוֹרֵר אֶת הַחִיצוֹנִים לְהִתְקַנָּא בּוֹ וְלְהַמְעִיטוֹ, וְאִין פְּתִיב אֲלֹא בְּמִגְן הַבְּרָכוֹת, מְנַלָּן מִנֵּין לָנוּ דְּבַר זֶה, וְאָמַר מִמַּלְשָׁה, דְּכֻתִּיב וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב, לְבִתְרַמָּה מֵה כְּתִיב וְהִנֵּה כָתוֹב אַחֵר כִּי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פַּעַמִּים וָגו' וִיבְרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם, הִנֵּה תֵּרִין בְּרָכָאן הוּו שְׁתֵּי בְּרָכוֹת הֵיוּ כְּאֵן, חַד יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כָּכֶם אֶלֶף פַּעַמִּים, הָא חַד הָרִי בְּרָכָה אַחַת, לְבִתְרַמָּה אַחֵר כִּי אָמַר לָהֶם וִיבְרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם דְּהִינּוּ לְאֹדָאָה

מִלְחָמָה וְגו', וּכְתִיב (שם פסוק יט) וְקִרְבַּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן וְגו', מִלָּה דָּא כְּמִלָּה דָּא, מַה הִפְרֵשׁ בֵּין דָּא לְדָא, אֵלָא אֲתַחְזִי דְשִׁקּוּלֵי הוּו, וְתַנִּינָן, כִּד הוּו מְקַרְבֵי לְגַבֵּי בְנֵי מוֹאָב הוּו יִשְׂרָאֵל אֲתַחְזִינָן לְגַבִּייהוּ בְּכָל מְאֵנִי קִרְבָּא, (וְלֹא ס"א ל"ג) כְּדָבְעוּ אֲתַגְרִינָן בְּהוּ, וְלְגַבֵּי בְנֵי עַמּוֹן הוּו יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפֵי בְּעִטּוּפֵיהוּ, וְלֹא אֲתַחְזִי מְאֵנִי קִרְבָּא כָּלָל, וְקִרְאֵי מוֹכְחָן בְּשִׁקּוּלָא דָּא כְּדָא.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר, וְדַאי הָכִי הוּא, וְתַנִּינָן, דְּדָא דִּהוּת חֲצִיפָא וְאַמְרַת מוֹאָב, דְּכְתִיב (בראשית יט לו) וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב, אֲתַחְזִינָן יִשְׂרָאֵל חֲצִיפּוֹ לְגַבִּייהוּ, כְּמַה דְּאִיְהִי הוּת חֲצִיפָא, דְּאַמְרַת מוֹאָב, מֵאָב הוּו בְּרָא דָּא, אָבֵל זַעֲרְתָּא דְאַמְרַת בֶּן עַמִּי, וְכַסִּיאת אֲרַחְתָּא, יִשְׂרָאֵל הוּו מְכַסִּינָן אֲרַחְתָּיהוּ לְגַבִּייהוּ, מְעַטְפֵי עִטּוּפָא בְּטָלִית, וְאַתַּחְזִינָן קְמִייהוּ כְּאַחִין מִמֶּשׁ, וְהָא אוֹקְמוּהּ.

הַתּוֹרָה מְבַטֶּחֶת לְהִגֵּן עַל הָאָדָם יוֹתֵר מִכְּלֵי קָרֵב

עַד דִּהוּוּ אֲזִלִּי, אֲדַפְרֵי רַבִּי אֱלֶעָזָר מֵהָאֵי יְנוּקָא, סָטוּ מֵאַרְחָא תַּלְת פְּרָסִי וּמָטוּ לְהֵתָם, אֲתַאֲרָחוּ בְּהוּא בֵּיתָא, עָאלוּ וְאַשְׁכַּחוּ לְהוּא יְנוּקָא דִּהוּוּ יְתִיב, וּמִתְקַנֵּין פְּתוּרָא

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

מוֹאָב, דְּכְתִיב וַתִּקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב, לְכֵן אֲתַחְזִינָן יִשְׂרָאֵל חֲצִיפּוֹ לְגַבִּייהוּ הִתְרָאוּ יִשְׂרָאֵל חֲצוּפִים אֲלֵיהֶם בְּכָלֵי זֵין, כְּמַה דְּאִיְהִי הוּת חֲצִיפָא דְאַמְרַת מוֹאָב כְּמוֹ שְׂהִיא הִיְתָה חֲצוּפָה שְׁקִרָאָה שֵׁם בְּנָה מוֹאָב, כְּדִי לְפָרְסָם לְכָל הָעוֹלָם, כִּי מֵאָב הוּו בְּרָא דָּא מֵאֲבִיהָ נולד בֶּן זֶה, אָבֵל זַעֲרְתָּא דְאַמְרַת בֶּן עַמִּי, וְכַסִּיאת אֲרַחְתָּא אָבֵל הֲצַעֲרָה שְׁקִרָאָה שֵׁם בְּנָה בֶּן עַמִּי, וְכַסְתָּהּ וְהִסְתִּירָה דְרִכֶּיהָ, וְלֹא פְרַסְמָה שְׂבָנָה הוּא מֵאֲבִיהָ, לְכֵן יִשְׂרָאֵל הוּו מְכַסִּינָן אֲרַחְתָּיהוּ לְגַבִּייהוּ גַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ מְכַסִּים דְרִכֵּיהֶם אֲלֵיהֶם, דִּהִינּוּ מְעַטְפֵי עִטּוּפָא בְּטָלִית שְׂהִיו מְעַטְפִים בְּעִטִּיפַת טָלִית, וְאַתַּחְזִינָן קְמִייהוּ כְּאַחִין מִמֶּשׁ וּמִתְרָאִים לְפָנֵיהֶם כְּאַחִים מִמֶּשׁ, רְצוּנוּ לומר לְכֵן חָס עֲלֵיהֶם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לְמַשָּׁה "אֵל תִּתְּנֵה בָם" כְּלוֹמַר שׁוּם גִּרְוִי כָּלָל, וְהָא אוֹקְמוּהּ וּכְכֹר בְּאֵרוֹ בֶּן הַחֲבֵרִים.

(בלק דף קפח ע"א, ובבבאורינו כרך יג עמ' תח-תי)

הַתּוֹרָה מְבַטֶּחֶת לְהִגֵּן עַל הָאָדָם יוֹתֵר מִכְּלֵי קָרֵב

עַד דִּהוּוּ אֲזִלִּי בַּעֲד שְׂהִיו הוֹלְכִים, אֲדַפְרֵי רַבִּי אֱלֶעָזָר מֵהָאֵי יְנוּקָא נִזְכֹּר רַבִּי אֱלֶעָזָר מֵאוֹתוֹ הִינּוּקָא, סָטוּ מֵאַרְחָא תַּלְת פְּרָסִי וּמָטוּ לְהֵתָם נָטוּ מִן הַדֶּרֶךְ שְׁלֹש פְּרָסָאוֹת וְהִגִּיעוּ וְכָאוּ לְשָׁם, אֲתַאֲרָחוּ בְּהוּא בֵּיתָא נִתְאַרְחוּ בְּאוֹתוֹ הַבֵּית, עָאלוּ וְאַשְׁכַּחוּ לְהוּא יְנוּקָא דִּהוּוּ יְתִיב נִכְסוּ וּמִצְאוּ לְאוֹתוֹ הִינּוּקָא שְׂהִיָּה יוֹשֵׁב, וּמִתְקַנֵּין פְּתוּרָא

כִּי לֹא אֵתָן לָךְ מֵאַרְצוֹ, וּכְתִיב וְעוֹד כְּתוּב וְקִרְבַּת מוֹל בְּנֵי עַמּוֹן אֵל תִּצְרֵם וְאֵל תִּתְּנֵה בָם, מִלָּה דָּא כְּמִלָּה דָּא דְּבַר הָאֲזַהְרָה עַל עַמּוֹן הוּא כְּעִין הָאֲזַהְרָה עַל מוֹאָב, אִם בֶּן מַה הִפְרֵשׁ בֵּין דָּא לְדָא מַה הִפְרֵשׁ יֵשׁ בֵּין זֶה לְזֶה, (ה"ג העט"ז) דִּהָא אֲתַחְזִי דְשִׁקּוּלֵי הוּו שְׂהִירִי נִרְאָה שְׂהֵם שׁוּיִם, וְעַם כָּל זֶה וְתַנִּינָן לְמַדְנֵה (פְּמִלְכָּט פְּנִימָא פִּלְק נ, וּמוֹנָא פְּרָט"י דְּנָרִים נ ט), כִּד הוּו מְקַרְבֵי לְגַבֵּי בְנֵי מוֹאָב הוּו יִשְׂרָאֵל אֲתַחְזִינָן לְגַבִּייהוּ בְּכָל מְאֵנִי קִרְבָּא כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מִתְקַרְבִּים אֵל בְּנֵי מוֹאָב הָיוּ מִתְרָאִים אֲלֵיהֶם בְּכָל מִינֵי כְּלֵי זֵין, כְּדָבְעוּ אֲתַגְרִינָן בְּהוּ כָּאלוּ רוֹצִים לְהִתְגָּרוֹת בָּהֶם, וְהָיוּ שׁוֹלְלִים וּבוֹזִזִים אוֹתָם, וְלְגַבֵּי בְנֵי עַמּוֹן הוּו יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפֵי בְּעִטּוּפֵיהוּ וּכְנָגַד בְּנֵי עַמּוֹן הָיוּ יִשְׂרָאֵל מִתְעַטְפִים בְּעִטּוּפֵיהֶם, וְלֹא אֲתַחְזִי מְאֵנִי קִרְבָּא כָּלָל וְלֹא נִרְאָה לָהֶם בְּכָלֵי זֵין כָּלָל, וְקִרְאֵי מוֹכְחָן בְּשִׁקּוּלָא דָּא כְּדָא וְהָרִי הִפְסוּקִים מוֹכִיחִים שְׂהֵם שׁוּיִם בְּמִשְׁקַל אֶחָד זֶה כְּזֶה.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר לְרַבִּי אֲבָא, וְדַאי הָכִי הוּא וְדַאי כֶּף הוּא כְּדָבְרִיךְ שִׁישׁ הִפְרֵשׁ בֵּין מוֹאָב לְעַמּוֹן, כִּי עַל מוֹאָב נִצְטוּ וְשָׁלָא לְהִתְגָּרוֹת בָּהֶם מִלְחָמָה, אָבֵל סָתָם לְהִתְגָּרוֹת בָּהֶם וְלִהְפָּחִידֵם הָיָה מִתָּר, וְעַל עַמּוֹן נִצְטוּ וְשָׁלָא לְהִתְגָּרוֹת בָּהֶם סָתָם, וְהִינּוּ בְּשׁוּם אִפְּן. וְטַעַם הַדֶּבֶר וְתַנִּינָן לְמַדְנֵה (פְּמִסְכָּת פְּנָא קַמָּא דָּף לֹא עֲמוּד נ), דְּדָא דִּהוּת חֲצִיפָא וְאַמְרַת מוֹאָב שְׂהִיְכִירָה שְׂהִיְתָה חֲצוּפָה וְקִרְבָּאָה שֵׁם בְּנָה

קמיה, כיון דחמא לון קריב גבייהו, אמר לון, עולו חסידי קדישין, עולו שתילין דעלמא, אינון דעילא ותתא משבחין לון, אינון דאפילו נוני ימא רבא נפקין ביבשתא לגבייהו. אתא רבי אלעזר ונשקיה ברישיה, הדר במלקדמין ונשקיה בפומיה, אמר רבי אלעזר, נשיקה קדמאה על נונין דשבקין מיא ואזלין ביבשתא, ונשיקה תניינא על ביצין דנונא דעבדו איבא טבא בעלמא.

אמר ההוא ינוקא, בריחא דלבושייכו חמינא דעמון ומואב מתגנן בכו, היך אשתזבתון מנייהו, מאני קרבא לא הוו בידייכו, ואי לאו לרחצנו תהכון בלא דחילו.

מתוק מדבש

המים ויצאו ליבשה, רצונו לומר בשביל שרוב המנונא אביו נגלה אליהם בדרך, ונשיקה תניינא על ביצין דנונא דעבדו איבא טבא בעלמא ונשיקה השנייה היא בשביל הביצים של הדג שעשו פרות טובים בעולם, דהיינו בשביל הינוקא בעצמו שהיה פרי טוב בעולם.

אמר ההוא ינוקא אמר להם הינוקא, בריחא דלבושייכו חמינא דעמון ומואב מתגנן בכו בריח לבושייכם ראיתי שעמון ומואב התגרו בכם בדרך, רצונו לומר הרגיש שעסקו בדרך בענין עמון ומואב, ועל ידי זה נתעוררו קלותיהם להתגרות בהם, (ועוד פי על ידי עסק הפורה מתלצט נשמת הדיק גאור הפורה פעולס הים ופעולס הפא, ואת זה הרים הרגיש הינוקא), ושאל מהם היך אשתזבתון מנייהו איך נצלתם מהם, מאני קרבא לא הוו בידייכו הלא פלי קרב לא היו בידיכם, ואי לאו ואם לא היה בידיכם פלי זין, לרחצנו תהכון בלא דחילו בתמיה, פלומר איך הלכתם לבטח בלא שום פחד, הלא צריך פלי זין בדרך התורה גם למי שהוא בוטח, וכיותר שצריך לעסק בתורה בדרך, שהוא יותר מבטח לאדם מפלי קרב. (בלק דף קפח ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' תי-תיא)

קמיה והיו מסדרים ועורכים השלחן לפניו לאכל, כיון דחמא לון קריב גבייהו כיון שראה אותם קרב אצלם, אמר לון עולו חסידי קדישין אמר להם, הכנסו חסידים קדושים, עולו שתילין דעלמא הכנסו שתולי העולם, רצונו לומר שהעולם השתל והשתת בשבילם, אינון דעילא ותתא משבחין לון אלו שלמעלה ולמטה משבחים אותם, אינון דאפילו נוני ימא רבא נפקין ביבשתא לגבייהו אלו שאפילו דגי הים יוצאים ליבשה אליהם, רצונו לומר דגי הים הם נשמות הצדיקים שהם בים הגדול שלמעלה במלכותא קדישא, ונהנות שם מזיו השכינה, ועם כל זה עוזבות את הענג ההוא ויוצאות מעולם העליון הרוחני ויורדות למטה לעולם הזה הנשמי היבש ממימי אורה, כדי להתחבר עם הצדיקים ההולכים בדרך ועוסקים בתורה, ועוד שהפיר הינוקא עליהם שרוב המנונא אביו נגלה אליהם בדרך, (פמנאר פפרשט גראשית מדף ה ריש עמוד ז וילהלם).

אתא רבי אלעזר ונשקיה ברישיה בא רבי אלעזר ונשקו בראשו, הדר במלקדמין ונשקיה בפומיה וחזר כבתחלה ונשקו בפיו, אמר רבי אלעזר, נשיקה קדמאה על נונין דשבקין מיא ואזלין ביבשתא נשיקה הראשונה היתה עבור שאמרת שדגי הים עזבו את

שבת דא שירתא

שמעתי ממזהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן [בעל התניא] נבנ"מ סגולה למחשבות זרות בעת התפלה הוא ג' דברים וכו' וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר ולכן כיון שג' דברים אלו אינם צריכים כוונה לכן מועילים לטהרת המחשבה ממחשבות זרות. (מגדל עוז עמוד תכד)

לקבלת העלון מירי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת:
3022233@gmail.com

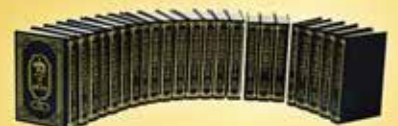
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערנער
(cm 16.5/11.5)

פורמט רגיל (cm 24/17)

פורמט בינוני – מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)